

Arrest

nr. 204 640 van 31 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DERUYVER
Oude Vesten 27
9600 RONSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 13 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DERUYVER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 april 2017 dient de verzoekster, Nederlands staatsburger, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

1.2. Op 11 juli 2017 dienen de vijf minderjarige kinderen van de verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van de verzoekster.

1.3. Op 24 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake de aanvraag, vermeld in punt 1.1., een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten). Deze beslissing werd genomen onder de vorm van een bijlage 20 en zij vermeldt in de aanhef enkel de identiteit en de aanvraag van de verzoekster.

Deze beslissing, waarvan niet blijkt dat zij aan de verzoekster ter kennis gebracht, is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 28.04.2017 werd ingediend door: Naam: L. M., F. , Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: 24.06.1975 , Geboorteplaats: K. , Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd :

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet 15.12.1980 om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.*

Betrokkene diende op 28.04.2017 aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende in (art. 40, §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving de volgende documenten voor:

loonfiches voor de volgende maanden: mei 2017 en juni 2017, arbeidsovereenkomsten voor de volgende maanden: mei 2017–juni 2017 en juli 2017 en een inschrijvingsattest van de VDAB dd. 09.05.2017.

Betrokkene voldoet alvast niet aan de voorwaarden om de inschrijving te genieten als werknemer bij gebrek aan een geldig arbeidscontract, verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (artikel 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1980).

Uit de voorgelegde loonfiches kunnen we wel afleiden dat zij in het verleden gewerkt heeft, maar bij gebrek aan huidige tewerkstelling kan ze de verklaring van inschrijving als werknemer niet bekomen. Uit nazicht van de databank van de RSZ (zie informatie toegevoegd aan het dossier) blijkt dat zij sinds 05.10.2017 niet meer aan het werk is. Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan zij uiteraard het recht op verblijf als werknemer niet erkend zien (artikel 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981).

Als werkzoekende (artikel 50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981) kan zij evenmin het verblijfsrecht bekomen. Betrokkene dient immers aan te tonen ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen, alsook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Mevrouw heeft enkel een inschrijvingsbewijs van de VDAB voorgelegd, maar verder wordt er niet voldaan aan de tweede voorwaarde, namelijk welke stappen zij ondertussen zou ondernomen hebben om binnen afzienbare tijd opnieuw aan de slag te kunnen gaan.

Gezien bovenstaande elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Aangezien het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd wordt, kan ook verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen niet erkend worden. Er kan voor het kind (M., H. B.) helemaal geen toepassing gemaakt worden van het artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.”

1.4. Op 8 november 2017 neemt de gemachtigde inzake de in punt 1.1. vermelde aanvraag opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten), waarbij ditmaal in de aanhef tevens melding wordt gemaakt van de identiteit van verzoeksters minderjarige kinderen.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 14 november 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 28.04.2017 werd ingediend door: Naam: L. M., F., Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: 24.06.1975 , Geboorteplaats: K. , Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te: (...)
+ kinderen: (...)*

om de volgende reden geweigerd :

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet 15.12.1980 om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.*

Betrokkene diende op 28.04.2017 aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende in (art. 40, §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving de volgende documenten voor: loonfiches voor de volgende maanden: mei 2017 en juni 2017, arbeidsovereenkomsten voor de volgende maanden: mei 2017–juni 2017 en juli 2017 en een inschrijvingsattest van de VDAB dd. 09.05.2017.

Betrokkene voldoet alvast niet aan de voorwaarden om de inschrijving te genieten als werknemer bij gebrek aan een geldig arbeidscontract, verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (artikel 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1980).

Uit de voorgelegde loonfiches kunnen we wel afleiden dat zij in het verleden gewerkt heeft, maar bij gebrek aan huidige tewerkstelling kan ze de verklaring van inschrijving als werknemer niet bekomen. Uit nazicht van de databank van de RSZ (zie informatie toegevoegd aan het dossier) blijkt dat zij sinds 05.10.2017 niet meer aan het werk is. Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan zij uiteraard het recht op verblijf als werknemer niet erkend zien (artikel 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981).

Als werkzoekende (artikel 50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981) kan zij evenmin het verblijfsrecht bekomen. Betrokkene dient immers aan te tonen ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen, alsook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Mevrouw heeft enkel een inschrijvingsbewijs van de VDAB voorgelegd, maar verder wordt er niet voldaan aan de tweede voorwaarde, namelijk welke stappen zij ondertussen zou ondernomen hebben om binnen afzienbare tijd opnieuw aan de slag te kunnen gaan.

Gezien bovenstaande elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Aangezien het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd wordt, kan ook verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen niet erkend worden. Er kan voor de kinderen (M M., H. B.; M., P. - M., S. - M. Sy. - M. C. helemaal geen toepassing gemaakt worden van het artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980."

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft, overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tijdig een synthesememorie neergelegd.

3. Onderzoek van het beroep – ambtshalve middel

De bevoegdheid van de steller van de akte raakt de openbare orde, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ambtshalve de betrokken onwettigheid moet aanvoeren (zie onder meer RvS 5 juli 2007, nr. 173.203).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 28 april 2017 een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende en dat verzoeksters minderjarige kinderen op 11 juli 2017 op hun beurt een aanvraag indienden voor een verklaring van inschrijving in hun hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van de verzoekster.

Op 24 oktober 2017 nam de gemachtigde inzake verzoeksters aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. In de aanhef van deze beslissing wordt enkel de aanvraag van 28 april 2017 in hoofde van de verzoekster en niet de aanvragen van 11 juli 2017, in hoofde van verzoeksters minderjarige kinderen, vermeld. In de verdere motivering wordt evenwel tevens het volgende gesteld: "Aangezien het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd wordt, kan ook het verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen niet erkend worden".

Op 8 november 2017 neemt de gemachtigde nogmaals een beslissing inzake verzoeksters aanvraag. Dit is de thans bestreden akte, waarbij in de aanhef wederom enkel de aanvraag van 28 april 2017 in hoofde van de verzoekster en niet de aanvragen van 11 juli 2017 in hoofde van verzoeksters minderjarige kinderen wordt vermeld. De in deze akte weergegeven juridische en feitelijke overwegingen met betrekking de weigering van verzoeksters aanvraag zijn identiek dezelfde als deze die reeds werden opgenomen in de beslissing van 24 oktober 2017. Ditmaal wordt echter tevens de identiteit van verzoeksters minderjarige kinderen vermeld in de aanhef en wordt de vermelding *“Aangezien het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd wordt, kan ook verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen niet erkend worden. Er kan voor het kind (M., H. B.) helemaal geen toepassing gemaakt worden van het artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980”* gewijzigd in *“Aangezien het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd wordt, kan ook verblijfsrecht van haar minderjarige kinderen niet erkend worden. Er kan voor de kinderen (M., H. B.; M., P. - M., S. - M. Sy. - M. C. helemaal geen toepassing gemaakt worden van het artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980”*.

Hieruit blijkt dus dat de verweerder op 24 oktober 2017 reeds een beslissing heeft genomen inzake verzoeksters aanvraag voor een verklaring van inschrijving, waarbij tevens ook reeds werd meegedeeld dat het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige kinderen niet kon worden erkend. Derhalve moet worden vastgesteld dat de verweerder zijn bevoegdheid reeds had uitgeput toen hij op 8 november 2017 opnieuw besliste over de ingediende aanvraag, alsook over de gevolgen voor het verblijfsrecht van verzoeksters kinderen. Bijgevolg heeft de verweerder zijn bevoegdheid overschreden toen hij de thans bestreden beslissing heeft genomen. Inzake dezelfde aanvraag kan de verweerder immers geen tweede maal beslissen.

De Raad wijst erop dat de rechtszekerheid in beginsel vereist dat de intrekking van een administratieve rechtshandeling schriftelijk geschiedt en dat er geen onduidelijkheid mag bestaan omtrent de intenties van het bestuur met betrekking tot de intrekking. In het geval van een impliciete intrekking van een akte wordt de materiële rechtskracht ervan ongedaan gemaakt, maar ze blijft niettemin formeel bestaan. Om die reden vereisen de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer dat er geen enkele ondubbelzinnigheid blijft bestaan omtrent de impliciete intrekking van de akte (*cf.* RvS 18 januari 2005, nr. 139.434). De Raad stelt vast dat de beslissing van 8 november 2017 op geen enkele wijze aangeeft dat de beslissing van 24 oktober 2017 wordt ingetrokken. Evenmin wordt vermeld dat deze beslissing de vorige beslissing vervangt. Uit het enkele gegeven dat op 6 november 2017 een nota werd opgesteld waarin wordt gesteld *“correctie op voorgaande bijlage 20: vier kinderen bijgevoegd”*, kan niet blijken dat het bestuur de eerder genomen beslissing inzake verzoeksters verblijfsaanvraag heeft ingetrokken.

Zodoende blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bewoordingen van de bestreden akte, op ondubbelzinnige wijze dat de beslissing van 24 oktober 2017 ingetrokken zou zijn.

Door opnieuw over dezelfde aanvraag te beslissen, alsook over de gevolgen voor het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige kinderen, heeft de verweerder dan ook zijn bevoegdheid overschreden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat, ook in de hypothese dat er wel sprake zou zijn van een impliciete intrekking van de beslissing van 24 oktober 2017 (*quod non*), de bestreden beslissing hoe dan ook met de onbevoegdheid van de steller is behept nu zij werd getroffen buiten de bij artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene vervaltermijn van zes maanden terwijl de vrijwillige en niet aan enig rechtsmiddel gerelateerde intrekking van een bestuursbeslissing, in tegenstelling tot de vernietiging ervan door de bestuursrechter, niet tot gevolg heeft dat de bij wet voorziene vervaltermijn wordt gestuit (*cf.* RvS 18 juni 2009, nr. 194.330).

Ter terechtzitting werd de vraag omtrent bevoegdheid van de steller van de akte aan de partijen voorgelegd. De advocaat van de verweerder stelt er akte van te nemen dat de eerdere beslissing formeel moet ingetrokken worden en voert geen verweer op het ambtshalve middel.

Ambtshalve stelt de Raad derhalve vast dat de verweerder niet langer over de vereiste bevoegdheid beschikte om de bestreden beslissing te nemen.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De aangevoerde middelen behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE